

Ulmlejad

VANEMUINE

teatri peatoetaja

151. hooaeg

Ulmlejad

RETK UNISTUSTESSE ÜHES OSAS

AUTORID REIMO SAGOR, OLIVER ISSAK, JAANUS TEPOMEES,
VEIKO PORKANEN, JAANUS NUUTRE

LAVASTAJA REIMO SAGOR

LAVASTUSDRAMATURG OLIVER ISSAK

KUNSTNIK FEY PIIR

VALGUSKUNSTNIK ANDRES SARV

MUUSIKALISED KUJUNDAJAD INDREK ASUKÜL, REIMO SAGOR

MÄNGIVAD

JAANUS NUUTRE

VEIKO PORKANEN

REIMO SAGOR

JAANUS TEPOMEES

ETENDUST JUHIB LIISA JURTOM

TÄNAME ABI EEST TIIT KOLDE, JAAN ARU, ANNIKA OONA,
ELSA LEVO, HANNES KALJUJÄRV

ESIETENDUS 28.JAANUARIL 2021 SADAMATEATRIS

JAAANUS NUUTRE

REIMO SAGOR

JAAANUS TEPOMEES

VEIKO PORKANEN

Coaching

ehk Haldjas,
kes aitab täita inimeste unistusi

Tiit Kolde, *coach* ja *International Coach Federation*'i liige

Tekst põhineb 6. novembril 2020 Tiit Kolde ja lavastusmeeskonna vahel toimunud vestlusel.

Paar aastat tagasi leiti sõnase korrast väljendile *coaching* eestikeelne vaste „kootsing”. Paraku pole see (ehk pisut veidravitatu) sõna laiemalt meie kõnepruugis kanda kinnitanud ning nüüdseks on selle kasutamisest ka suuresti loobutud. Seega *coaching*.

Inglise keeles tähendab sõna *coach* vankrit, vagunit või bussi. Kuid 19. sajandi algupoolel hakati Oxfordi ülikooli slängis kutsuma *coachideks* tuutoreid, kes aitasid tudengitel eksamiteks valmistuda (ehk sisuliselt vedasid nad eksamitest läbi). Hiljem hakati sama nimega kutsuma ka sportlaste juhendajaid – treenereid. *Coaching* tänapäevases mõttes tekkis aga alles 1980ndatel.

Coaching on loomuline koostöö *coachi* ja kliendi vahel, eesmärgiga avada kliendi potentsiaali saavutamaks maksimaalseid tulemusi. Seega võiks *coachi* alternatiivne eestikeelne nimetus olla ehk **arengutreener**.

Mida *coach* ei ole? *Coach* ei ole terapeut, kes tegeleb inimese traumade või probleemidega, ega ka konsultant, kes nõustab mingi valdkonna eksperdina. Ei ole ta ka mentor, kes kogenuma kolleegina aitab nooremaid järje peale.

Coaching'u mõte on aidata inimesel tema enda mõtteid ja soove täpsemaks vormida ja saavutada. Selle eripära seisneb selles, et inimesele ei anta nõu, vaid aidatakse otsus vastu võtta ning see ellu viia. *Coach* ei too endaga kaasa võõrast tarkust, vaid aitab üles leida selle, mida

inimene ise tahab, leida selgust iseendas, oma sihtides. Ja lõppkokkuvõttes realiseerida püstitatud eesmärgid, soove ja unistusi, mis võivad olla nii tööalased kui ka isiklikud. *Coach* kasutab selleks teatud tehnikaid (eelkõige kuulamine ja erinevate küsimuste esitamine).

Coaching'u puhul rõhutatakse pidevalt, et vastutus on ennekõike ikkagi inimesel endal. *Coach* on struktuuri hoidja, ta esitab küsimusi, vajadusel ka raskeid küsimusi – näiteks olukorras, kus jäetakse kokkulepitud asjad tegemata.

Coaching võib aidata hägusate unistuste paikapanekul. Mida ma tahan? Mis see täpselt on? Sellistele küsimustele selge vastuse andmine ei ole tegelikult üldse triviaalne, inimesed on sageli segaduses, mida nad tegelikult tahavad. Ja kõrvalpilgu läbi esitatud küsimused võivad väga palju aidata. Aga vahel piisab ka lihtsalt sellest, et inimene saab kõva häälega mõelda ja arutada, formuleerides/sõnastades seeläbi oma unistuse täpse sisu, mille suunas edasi liikuda.

Teisalt saab *coaching* aidata unistuste täitumisel. Öeldakse küll, et unistustega peab olema ettevaatlik, nad kipuvad täituma. Aga eks nad lähevad seda rohkem täide, mida rohkem nende nimel tööd teha. Tuleb sobival viisil toimetada.

Seega *coaching* justkui aitab transportida inimese sealt, kus ta on, sinna, kuhu ta tahab jõuda (nii nagu selle sõna algne tähendus “vankri” näol oligi).

Mida siis teha? See kõlab küll triviaalselt, aga üldiselt kehtib üks põhimõte – tuleb lihtsalt liikuma hakata. Tuleb hakata väikseid samme tegema. Neid on üsna lihtne teha ja sellega alustamine ei nõua inimeselt suurt vaeva. See ei kätke endas saatuslikku muutust. Suured eesmärgid on tihtipeale veidi rusuvad, neid lükatakse edasi ja alustada on väga keeruline, kuid konkreetseid asju tehes on palju lihtsam alustada juba täna. Ja kui esimesed sammud on tehtud, tekib hoog ja eduelamus, me saame kogemusi, aimdust, mida tähendab selle unistuse poole liikumine. Vahel tekivad teekonda ka väikesed jõnksud, sest on loomulik, et me saame teekonna jooksul uusi kogemusi, aga põhiline on, et kogu aeg toimub pidev liikumine väikeste sammude haaval. Ning ühel hetkel tagasi vaadates avastame, kui pika teekonna me oleme juba ära käinud.

Kui teemaks on harjumuste ja käitumismustrite muutmine, siis peab muutuseks olema mingi tõsine põhjus, olgu siis seest- või väljastpoolt tulenev vajadus. Kõik algab selle tõelisest omaksvõtmisest ja sellele vastava eesmärgi püstitamisest. Ilma selleta ei hakka midagi toimuma ja ei pruugi jätkuda ka vastupidavust vajaliku pika tee läbimiseks.

Ja kõigele vaatamata ei suudeta ka siis alati lõpuni minna. Eriti kui üksi pusida. Sellepärast võibki niisuguses olukorras palju kasu olla *coachist*.

Kas unistused päästavad maailma?

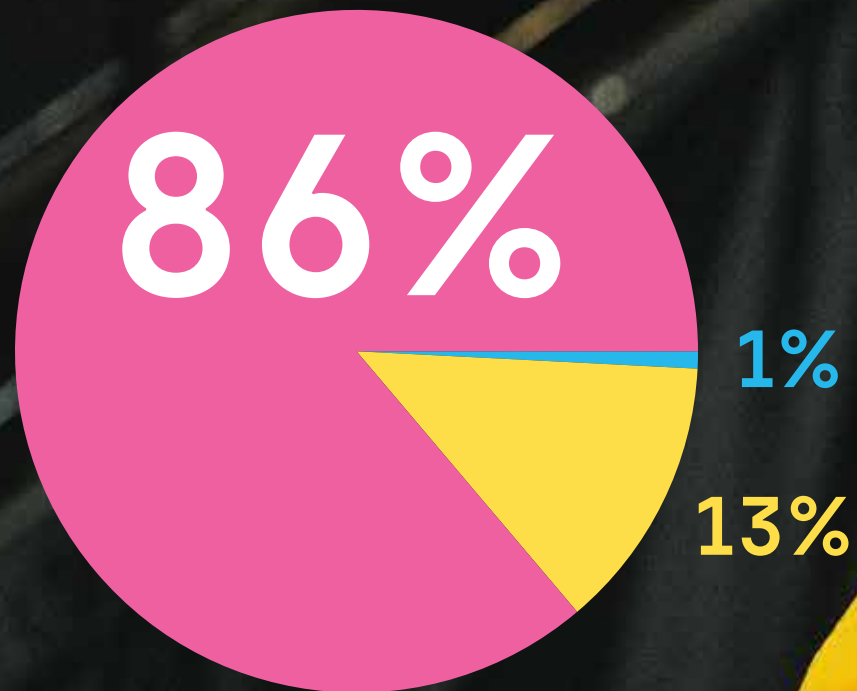
Vastused põhinevad Vanemuise teatri poolt läbi viidud küsitlusel, mis toimus 17. aug kuni 30. sept 2020. Lavastusmeeskond tänab kõiki vastanuid, kes leidsid endas hetke meile kirjutada ning andsid seeläbi oma panuse lavastuse loomisse.

Aitäh!

- ☁ Muidugi päästavad unistused maailma. Ilma visioonita poleks me siin, kus me oleme. Ilma unistusteta oleks maailm kõle ja kurb koht. Kui jätkub neid, kes julgevad unistada, on meil inimkonnana veel lootust.
- ☁ Ma ei tea, kas unistused päästavad maailma, aga midagi nad teevad paremaks küll. Nad annavad meile lootust ja usku. Unistamine teeb meist inimesed, kes julgevad suurelt ihata, kartmata ebaõnnestumist.
- ☁ Mis asi üldse on maailma päästmine? Kelle või mille käest? Iga inimene näeb seda erinevalt ja inimeste ja universumi seisukoht on veel vastandlikum.
- ☁ Aga unistamine aitab elu kiirteelt maha astuda igal ajal, kui see vajalik on ja seeläbi hoiab/parandab tervist-töövõimet-inimsuhteid ja veel palju muud.
- ☁ Ikka. Jah. Kindlasti. Unistus üksi on nagu taldrik toiduta. Kui ühel hetkel end nende täitumise nimel liigutada, võib ju maailm ka paraneda.
- ☁ Mina usun, et unistamine aitab meil olla parim versioon meist endist. Ja kui me oleme parim versioon iseendast, siis teeme sellega ka suure teene maailmale.

- ☁ Kui T. A. Edison ei oleks omal ajal unistanud valgusest toas, ei oleks meil tänapäeval elektripirn ning võimalik, et puuduks valgus sellisel kujul. Unistused päästavad maailma ja teevad hingele pai.
- ☁ Maailm ei vaja päästmist. Inimkond vajaks.
- ☁ Kindlasti! Kõige ilusam ja materiaalsem unistus, mis on täitunud, on Maarja Küla. See päästab paljude inimeste maailma ja suures plaanis ka maailma!
- ☁ Unistada võib suurelt või väikselt, võib unistada ka uuest punasest jalgrattast, ilusast kruusist või soojast õhtust mere ääres.
- ☁ Dostojevski on öelnud, et ilu päästab maailma. Eelnevat parafrapeerides võib öelda, et ilusad unistused päästavad maailma!
- ☁ Unistused ise ei päästa maailma. Kui unistus muutub motivatsiooniks, motivatsioon ajendiks ja tegudeks, siis ta alles aitab natukene. Aga kõigil ei ole ju sama unistust?
- ☁ Pea pilvedes on keeruline midagi päästa või korda saata. Aga pilk taevas ja varbad maas – nii ehk juba saab...
- ☁ Jah, kui need ära teha! Või osata neisse sinepiivaterakese võrra uskuda.
- ☁ Võibolla. Ka unistustega tuleb ettevaatlik olla.
- ☁ Kui üldse miski seda maailma veel päästa suudab, siis need on unistajad, kes elavad oma unistuste nimel.
- ☁ Ei tea. Vaevalt. Maailma ei päästa ilmselt enam miski.

Kas mõni sinu unistus
on täide läinud?

 nii ja naa ei jah

Milline?

-
1	Otepää maantee
1	päästev ingel
1	finantsvabadus
2	tervenemine
3	kohtumine
4	parem elu
6	asi
7	looming
11	reis
12	loom
13	armastus
13	lähedased
21	kinnisvara
22	töö
26	saavutus

Vestlusring Jaanus Tepomehe, Veiko Porkaneni, Jaanus Nuutre ja Reimo Sagoriga

10. jaanuaril 2021

Küsis Oliver Issak

Nagu praegusele ajale kohane, kirjutate teile kaitsvate koduseinte vahelt teadmisesega, et meie esietendus lükkub omajagu edasi ning kes teab, kas me kunagi selleni jõuamegi. Täna on 10. jaanuar, esietendus peaks toimuma 28. jaanuaril. Tulenevalt olukorrast on meie töös hetkeline seisak. Sellest hoolimata – mis tundeid teid valdavad kaks ja pool nädalat enne maskidesse peidetud publiku ette astumist?

Jaanus Tepomees: Tunded on segased, aga eks see ole ka loomulik enne iga esietendust. Palju on tehtud, arutatud, sõnastatud, ajast tulenevalt pause peetud, aga lõpuks on ikka publik saalis ja nendega kohtuda on alati hea.

Veiko Porkanen: Kas täitub minu unistus või Jaanuste või Reimo või Oliveri või Liisa või Kalevi või Ülo või Mari või Anni või kellegi teise? Seda veel ei tea. Eks see selgub etenduste käigus. Põnev!

Jaanus Nuutre: Erutavad. Tahaks juba väga publikule silma vaadata, seal peitub alati tõde, täpselt nagu partneri silmades laval.

Reimo Sagor: Hetkel on kõik tunded laiali, aga esikaks kogume kokku ja võtame rõõmsalt inimesed oma rüppe.

Oleme töötanud viisil, mis on kaasaegse teatri seisukohalt vägagi tavapärane, kuid Vanemuise kontekstis üsna uudne – meil ei ole olnud ühtset algmaterjali, näidendit või dramatiseeringut, vaid on idee, mida oleme proovide käigus lahti harutanud, mille erinevaid osiseid oleme püüdnud kaardistada. Kuidas teile selline tööformaad (*devised theatre / koosloomemeetod*) sobib?

JT: Selline tööformaad on aeg ajalt näitlejale väga vajalik, see on ebamugav, kohati isegi tüütu, aga sunnib oma mugavustsooni lõhkuma ja taaskord vaatama veelgi fokuseeritumalt enda kui loomeinimese sisse. Kes ma olen, mida ma teatrilt ootan, soovin, miks ma seda kõike teen? Mis on mulle praegu teatris oluline? Ühest küljest on selline töömeetod teatud mõttes pingevaba. Alati on olemas võimalus, et ei sünni midagi, päevast päeva ei liiguta kuhugi, aga ühel hetkel

toimub väike plahvatus, mille nimel see kõik vajalik oligi. Teatav ebamugavus paneb mõtte tööle, muudab teravamaks, nii enda kui ka end ümbritseva suhtes. Sellist lähenemist on aeg-ajalt väga vaja. Nüüd, kui see periood mööda saab, on jälle väga värskendav minna olemasoleva materjaliga proovisaali.

V: Sellise protsessi juures lendab õhku väga palju küsimusi ja väga paljud neist jäävad vastuseteta. Kindla materjaliga töötades tavaliselt vastused lõpuks ikka selguvad. Aga ma tean, et kunagi tulevad ka praegustele küsimustele kindlasti vastused, see võtab lihtsalt aega.

JN: Äärmiselt värskendav on sellist meetodit kasutades taaskord teatrit teha. Mõnes mõttes kõnniks justkui kalju äärel, kus ühele poole jääb põrumine ja teisele poole totaalne õnnestumine. Teatris võikski rohkem riske võtta.

R: Selline formaat teeb mind õnnelikuks. Väsitab, aga teeb õnnelikuks. Minu jaoks on teatris tähtis isiklikkus. Olen Vanemuises töötanud väga erinevates protsessides ning pole olemas ühte õiget lähenemist, aga selle juures on alati oluline, et see, mida sa teed, teeks sind õnnelikuks.

“Retk unistustesse”. Nii kirjeldatakse meie lavastust piletimüügipunktides ja reklaamtahvilitel. Sarnast teekonda alustasime meie 27. oktoobril, kui üsna kitsas ja umbses ruumis algas esimene proov. Nüüd, kus me oleme selle teemaga juba paar kuud tegelenud, kuidas teile tundub, kuhu me oleme jõudnud, milliseid teekäänakuid läbinud? Mis on teie jaoks jäänud kõlama, mis ootab veel vastust?

JT: Kogu periood on olnud hea ja sooja auraga ning see on olnud terve protsessi juures kõige ilusam. Teatrit ja loomingut saabki teha heas ja soojas õhustikus. Oleme palju vaadelnud ennast ja end ümbritsevat ja püüdnud vaadelda unistamist kui nähtust tänapäeva maailmas. Kas me unistame? Millest me unistame? Miks me nendest asjadest unistame? Minu jaoks on saanud oluliseks teemaks julgus olla üksi oma mõtete ja oma fantaasiate ja unistustega. Mul on tunne, et kaasaja inimene kardab üksiolemist, seda hetke iseendaga. Olen palju sellele mõelnud, miks see mulle nii tundub ja kas ma ise pelgan seda?! Pigem mitte! Püüan leida nii palju aega iseendale (kui võimalik), et luua oma mõttemänge, fantaasiaid ja unistusi.

Olen mõistnud ka seda, et meis on väga palju lihtsalt külge õpitud unistusi. Kas need on tõesti meie päris unistused või siiski mitte?

V: Kuhu koer on maetud? Ja kes selle koera ikkagi maha lasi? Ja miks? Põhiküsimused.

JN: Inimene ei oska endaga enam üksi olla, leiab ta aseaine, et seda vältida: nutiseade, kõrva-klapid, ajaleht, suhtlus jne. Miks?

R: Meil on olnud palju sügavaid vestlusi ja need on väga ilusad hetked, kui sa avastad midagi uut teise inimese kohta. Avastad, kuidas ta mõtleb, millest ta mõtleb, mis teda sütitab ja kuidas seda maailma näeb. "Retk unistustesse" – ma loodan, et inimesed ei tee sellelt pinnalt lihtsaid järeldusi. Meil on publikuga koos väga palju käänakuid läbida ning see on väristavalt põnev.

Meie jaoks on olnud oluline, et kõik lood, mis lõpuks lavale jõuavad, tõukuksid igaühe enda mõtetest ja tunnetest. Kus punktis te praegu oma elus olete? Inimestena? Loojatena?

JT: Olen hakanud rahunema. Tunnen, et on suur muutuste aeg nii minus eneses kui ka minust väljaspool. Olen ootel! Palju on veel ees!

V: Tundub, et algas uus ajajärk ja nüüd on vaja "muda" üles peksta ja vaadata, mis seal siis leidub. Settida ja segada vaheldumisi. Paremad palad salve – küll varsti tuleb aeg, kus nad välja korjata. Põnev on!

JN: Avastamise, armastamise, arenemise ning töötuhina punktis. "Kirvest, andke mulle kirvest!!"

R: Mul on praegu igapäevaselt tunne, et meie maailm vajab rohkem rahu, vaikust, headust ja austust individuaalsel inimlikul tasandil ning seda üritan ka oma loomingus mõtestada. Liiga palju on kisa, kontrollihulle ja ärapanemist.

Lõpetuseks üks triviaalne ja banaalne, kuid ääretult aktuaalne küsimus – milleks unistada?

JT: Hull küsimus!

V: Unistamisega kaasneb hea rüht!

JN: Nendel hetkedel oled endaga üksi. Neid hetki on vaja.

R: Mitte lihtsalt unistada vaid absurdsest unistada. Kahel põhjusel – eneseanalüüs ja piiritu fanaasialend. Mõlemad on samm lähemale empaatilisemale maailmale.

Kõri puhtaks ehk rituaal unistajatele

Kui te juba lapsest saati pole saanud end loomulikult ja vabalt väljendada – kui te pole saanud öelda, mida oleksite tahtnud öelda, või teha, mida oleksite tahtnud teha –, siis on väljaütlematuse energia kogunenud teile kõrri. Kõri on väljendamise keskus: kõri pole mitte üksnes neelamiskeskus, vaid kõri kaudu me ka väljendame end. Paraku kasutavad paljud kõri ainult neelamiseks. Nii saab ainult pool kõri töötada, teine, tähtsam pool aga kärhub.

Kui te soovite end paremini väljendada, siis tuleks proovida järgmist.

Kui te kedagi armastate, siis öelge seda, mida soovite, isegi kui see kõlab tobedana; mõnikord tasub olla tobe. Öelge välja mõtted, mis teie hetkeemotsiooni ajal sünnivad. Ärge hoidke midagi tagasi! Kui te kedagi armastate, siis ärge püüdke end vaos hoida, vaid laske sõnadel tulla; ennastunustavalt tulla. Kui te olete vihane, siis väljendage seda tuliselt. Just tuliselt! Ainult külm viha on halb – tuline viha mitte –, külm viha on tõesti ohtlik. Aga seda just inimestele õpetataksegi: isegi kui oled vihane, säilita külm pea. Kuid sellisel juhul jääb mürk teie sisse alles. Tuleb kasuks mõnikord kisada ja karjuda, ja seda iga emotsiooni puhul.

Osho "Hingepalsam" (Kirjastus Pilgrim, 2010, tõlkinud Aet Karolin)

Jaanus Nuutre

Mul on olnud väga kaua tunne, et ma peaksin oskama joonistada. Mu vend ja õde joonistavad mõlemad superhästi, me käisime kolmekesi kunstigümnaasiumis ja kunstiklassis. Vend läks ees, siis õde ja lõpuks pidin mina ka sinna minema. Aga need sisseastumiseksamid esimeses klassis läksid üle kivide ja kändude. Ma pidin joonistama jänest metsas, aga ma ei osanud mitte midagi teha. Lõpuks joonistasin nurka kaarega päikese, pilvekesed, poolhädised kuused ja kuna mul ei tulnud ühtegi ideed kuidas jänest joonistada, siis ma tegin kivi ja sinna taha jänese kõrvad ning kui minult lõpuks küsiti, et kus siis jänku on, ütlesin ma lihtsalt – kivi taga.

Aga ma sain lõpuks ikkagi kunstikooli sisse. Kahjuks. Sest kui oli kunstitund ja kõik tegid guaššvärvidega tööd, siis Jaanusele anti vesivärvid. Kui kõik joonistasid pliiatsitega või vildikatega, siis Jaanusele anti kriidid. Kui kõik tegelesid kunstnähaga, siis Jaanusele anti riie. Kui oli vaja savist midagi voolida ja panna see hiljem põletisse, siis Jaanusele anti plastiliin. Ja pärast üheksat klassi sain ma aru, et ega see joonistamine ei ole vist ikka minu unistus...

Viimasel ajal olen ma soovinud, et ma oskaksin mingisuguseid üld-ehitustöid. Kasvõi nii, et võtan kätte ja hakkan kuidagi tegema. Aga praegu ei ole mul õrna aimugi, kuidas midagi teha ja ega ma ei võta seda kätte ka. Ikka helistan kellelegi teisele ning kutsun tema tegema.

Jaanus Tepomees

Mina tahaksin ka väga tegeleda joonistamisega. Kasvõi nii, et ma ostan endale koju kõik vajalikud vahendid ja lihtsalt joonistan. Ükskõik mida. Aga ma ei tea, miks ma seda ei tee. Ma ilmselt ei oskakski seda teha. Või mis mõttes ei oskaks... osta lihtsalt paberit ja värvi ja plätserda – aga näe, ei suuda. Lihtsalt hobina oleks see muidugi väga nauditav. Joonistaksin inimesi, hetki ja nii... Aga miks ma seda ei tee, miks ma lihtsalt sellega ei alusta?

Ma tahaksin väga osata ka kohvi röstida ja teha väga-väga head kohvi. Ilmselt on siis kuskil minus peidus üks barista-unistus. Ma olen vähemalt sada korda rääkinud ühe inimesega Karlova kohvikus ja küsinud, et kas ma võiksin tulla ja vaadata, kuidas seal igal esmaspäeval kohvi röstitakse. “Jaa, muidugi tule, ma räägin ja näitan sulle, kuidas teha.” Ja mis te arvate, kas ma olen viimase kahe aasta jooksul sinna jõudnud? Ilmselgelt mitte. Aga kunagi (kui ma olen 50+ lahe *dad*), siis ma teen küll oma viski- ja kohvibaari. Ning õpin röstimise ära.

Reimo Sagor

Minu üks unistus on tsikliga jõuda *Isle of Men*’ile, see on pisike saar Suurbritannia ja Iirimaa vahel, kus peetakse igal aastal ühte võidusõitu, hullumeelsete võidusõitu, mida on juba sada aastat peetud, rohkemgi veel. Ühesõnaga, on üks pisike saar, mille peal käib ilge kihutamine. See toimub igal aastal juuni esimesel nädalal ja ma olen nüüd juba paar aastat üritanud oma tegemisi klapitada nii- ja naapidi, aga iga kord muutub see minu unistus, see ilus kujutelm, kuidas ma hakkan siit mai keskel minema, kuidas ma sõidan rahulikult mööda Euroopat, peatun seal, kus tahan, teen mida tahan... kõik see lõppeb alati sellega, et okei, mul on aega kolm päeva sinna sõita, siis mul on aega kolm päeva tagasi sõita ja ma pean hästi kiiresti kihutama, ma ei tohi kusagil peatuda, ma ei saa midagi vaadata, ma pean kogu aeg mõtlema ainult sellele, et ma jõuaksin nüüd sinna ja siis sinna ja siis sinna ja sinna...

Ja ma sain aru, et sellest minu unistusest ei ole enam mitte midagi järele jäänud. See on muutunud mingisuguseks kinnisideeks, mille ma lihtsalt pean ära tegema, mida ma isegi ei naudi. Aga oma unistuse vangiks ka muutuda ei tahaks.

Veiko Porkanen

Mina unistasin kunagi sellest, et ma oskaksin kitarri mängida. Ilmselt me oleme kõik sellest millalgi unistanud. Ja ma ostsin endale isegi kitarri, sest ma mõtlesin, et kui ma selle kitarri ostan, siis algabki minu unistuse täitumise protsess – ostad kitarri, võtad selle kotist välja, paned häälede ja hakkad õppima. Aga ta seisab minu toa nurgas juba seitsmendat aastat ja ma ei ole teda praktiliselt kordagi kätte võtnud.

Ja ma ei saa aru, miks mingid minu unistused saavad kuskilt hästi suure tõuke, aga hääbuvad seejärel jube kiiresti. Tekib mõte, aga ma ei suuda seda lõpuni viia. Ma küll tahaksin kuskile poole minna, tahaksin ikkagi selle kitarri selgeks õppida, aga ütlen kohe “ei”. Ja mul on tunne, et see ei ole minu “ei”. Tegelikult see ei ole olnud isegi minu “jaa”, see on kellegi teise “jaa”, kellegi teise unistus, mõttetöö. See on mingisuguse ühiskondliku aju unistus, kus kõik peab käima reeglite järgi. Sa sünnid ja kohe hakkad unistama: maja, pere, hea töö, auto, kitarr. Aga see ei ole nagu see. See on ilus, seda peabki tegema, aga... maailm on palju värvilisem ja seal peab olema midagi veel. Mingit absurdi.

Unistus tibukollasest kasvuhoonest

Teater on koht, kus tehakse mittemiskist miski, kus abstraktsetest ideedest võivad saada selged konstruktsioonid, laialilammutatud mööblist hingavad/hingeldavad (elus)olendid ning keskpärastest näitlejatest alistamatud musketärid. Ometi on tõsiasi, et väljaspool teatriraamatu kaitsvaid müüre omandavad kõik inimesed, mõtted ja esemed taas oma igapäevase kuju, lagunevad probleemideks, muredeks ja olmeprügiks.

Teater on liivale kirjutatud kunst, nagu ütles Evald Hermaküla.

Kui me alustasime unistamise kaduva kunsti kaardistamist, pörkusime meiegi sarnase mõttega. Kuidas teha nii, et unistustest rääkimise, näitamise ja kujutamise asemel tõesti ka midagi ära teha. Kas me saaksime kellegi unistuse päriselt ellu viia? Mida me oleksime valmis selle nimel tegema? Kui palju panustama? Kui kaugemale minema? Kuidas teha nii, et teater ei räägiks rambivalguses ilusatest maailmadest, vaid teeksid midagi ära, tooks midagi sellest kaugest miraažist argipäeva kahvatusse üksluisusesse?

“Kõlab äkki tobedalt, aga unistan hoovi peale tibukollase kasvuhoone ehitamisest. See on hetkel iseenda jaoks kõige suurem unistus.”

Nii kõlas üks unistus, mis leidis oma tee meie proovisaali. Unistus, mille fortuuna kümnete ja kümnete teiste seast välja valis ja loosi tahtel meieni ulatas. Unistus, mille me võtsime eesmärgiks täita, olgu see nii kallis, ajakulukas või raske kui tahes. Oluline oli anda endast maksimum, kasutada kõiki võimalusi ning teha kõik endast olenev, et liikuda sammuke lähemale kellegi unistuse täitumisele.

Nüüd seisab see kasvuhoone meie lavastuse keskmes. Üks unistus. Ja esimese hooaja lõpuks leiab ta endale koha tagasihoidliku maamaja sumedal muruplatsil Põhja-Eesti kirka päikese all.

Teatrijuht Kristiina Alliksaar

Draamajuht Tiit Palu

Muusikajuht Risto Joost

Balletijuht Mare Tommingas

Lavastusala juht Maarja Liba

Pealavameister Rello Lääts

Lavatehniline ala Veljo Rütli, Raido Kits, Madis Toimla,

Jorgen Oras, Risto Hanneste, Margus Rump

Dekoratsiooniala Marika Raudam, Mait Sarap, Innari Toome,

Ain Austa, Andres Lindok, Katrin Pahk, Maris Tammer, Leenamari Pirn,
Terje Kiho, Armin Luik, Aleksander Karzubov, Indrek Ots, Mart Raja, Eino Reinapu

Rekvisiidiala Liina Martoja, Annaleena Adamson, Angelika Aun,

Kärt Paasik, Kaie Uustalu, Mirka Porrassalmi

Kostüümiala Liisi Ess, Ivika Jõesaar, Irina Medvedeva, Ruth Rehme-Rähni,

Küllli Kukk, Edith Ütt, Ljubov Guzun, Ivi Vels, Heli Kruuse, Tia Nuka, Kaire Arujõe,
Valentina Kalvik, Inkeri Orasmaa, Daisy Tiikoja, Elli Nöps, Anneli Vassar,

Marit Reinmets, Olga Vilgats, Natalja Malinen, Juta Reben,

Toomas Vihermäe, Malle Värno, Henn Laidvee

Riietusala Raina Varep, Katariina Talts, Aive Soosaar

Valgustusala Andres Sarv, Jaanus Moor, Madis Fuchs

Heli- ja videoala Andres Tirmaste, Indrek Asukül

Kavalehe fotod Gabriela Urm ja Kertu Tombak, **kavalehe koostanud** Oliver Issak,

toimetanud Sven Karja, **kujundanud** Katrin Kelpman

Emakeelne kultuur on hindamatu väärtus.

30. detsembril 2006 asutasime Vanemuise Fondi,
et hoida ja toetada Eesti teatrikunsti.
Lubame hea seista fondi käekäigu eest

Olga Aasav, Kalev Kase, Mart Avarmaa, Tartu linn

Vanemuise Fond on loodud teatri töötajate erialase arengu ja koolituse toetuseks. Fondi on võimalik teha annetusi:
SA Tartu Kultuurkapital / Swedbank IBAN: EE092200221011379347, SWIFT: HABAE2X /
SEB Pank IBAN: EE251010102052050006, SWIFT: EEUHEE2X
Märksõna: VANEMUISE FOND

Vanemuise fond tänab:

Olga Aasavit, Andrus Ansipit, Mart Avarmaad, Alar Kroodot,
Kalev Kaset, Mati Kermast, Eero Timmermanni,
Tartu linna, Vanemuise advendikontserdil annetajaid.

Teatri peatoetaja

Aasta toetaja

Aasta toetaja

Koostööpartner

Suvekontserdi peatoetaja

Ametlik hotellipartner

KULTUURIMINISTEERIUM

RÕÕM ELAMUSTEST

TALLINKIL ON SUUR RÕÕM OLLA
TEATER VANEMUINE SUURTOETAJA

kinema

**Uksed, mis käivad sinuga läbi elu.
Kindlalt ja turvaliselt!**

Tasuta lühinumber üle Eesti 12160
Müük | Paigaldus | Hooldus ja remont

www.kinema.eu
info@kinema.eu

MARTELL
COGNAC
FONDÉE EN 1715

TÄHELEPANU! TEGEMIST ON ALKOHOLIGA.
ALKOHOL VÕIB KAHJUSTADA TEIE TERVIST.

vanemuine.ee